

PRAVDA VŽDY
VYPLAVE NA
POVRCH

ROBERT
DUGONI

DÍVKA
V PASTI

THRILLER

Další případ Tracy Crosswhiteové

DÍVKA V PASTI

Copyright © 2017 Robert Dugoni

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4869-3 (pdf)

ROBERT DUGONI
DÍVKA V PASTI

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Obsah

KAPITOLA 1
KAPITOLA 2
KAPITOLA 3
KAPITOLA 4
KAPITOLA 5
KAPITOLA 6
KAPITOLA 7
KAPITOLA 8
KAPITOLA 9
KAPITOLA 10
KAPITOLA 11
KAPITOLA 12
KAPITOLA 13
KAPITOLA 14
KAPITOLA 15
KAPITOLA 16
KAPITOLA 17
KAPITOLA 18
KAPITOLA 19
KAPITOLA 20
KAPITOLA 21
KAPITOLA 22
KAPITOLA 23
KAPITOLA 24
KAPITOLA 25
KAPITOLA 26
KAPITOLA 27
KAPITOLA 28
KAPITOLA 29
KAPITOLA 30
KAPITOLA 31

KAPITOLA 32
KAPITOLA 33
KAPITOLA 34
KAPITOLA 35
KAPITOLA 36
KAPITOLA 37
EPILOG
PODĚKOVÁNÍ

*Věnuji dr. Joeu Doucettovi.
Slovy nelze popsat, jak jsem vám vděčný za váš čas,
odborné znalosti a vedení. Uvidíme se v devadesáti.*

*I pes pozná rozdíl mezi tím,
když o něj někdo zakopne
a když ho někdo kopne.*

SOUDCE OLIVER WENDELL HOLMES, JR.

KAPITOLA 1

SEATTLE, STÁT WASHINGTON
SOBOTA 24. ČERVNA 2017

Kurt Schill táhl svůj čtyřmetrový hliníkový člun po plážových skládách, které rozmístil tak, aby trup co nejméně drhl o skály. Chtěl ochránit svou nedávnou investici, ale ve skutečnosti se hlavně potřeboval vyhnout střetu s obyvateli bytových domů a apartmánů, které hraničily s úzkým přístupem do Pugetova zálivu. Rušení klidu v půl páté ráno by se tu nikomu nelíbilo. Kdyby si lidé stěžovali na policii, že Schill spouští loď na vodu z cesty vyhrazené pouze pro pěší, neměl by na svou obranu mnoho co říct. Vyvěšené cedule hovořily na každém kroku jasně.

Vstoupil do vody, aby loď ustálil, a přes gumové holínky pocítil chlad zálivu, který měl necelých osm stupňů Celsia. Popostrčil člun, skočil do něj a bolestivě se udeřil do kolene. Člun se pod jeho vahou houpal a kymácel, dokud se Schill neusadil na prostředním sedadle. Trup ve tvaru písmene V mu připadal stabilnější než jeho starý laminátový člun, se kterým se na rozbouřené vodě špatně manévrovalo. Musel však počkat, až se dostane trochu dál. Teprve pak nastartuje motor Honda o výkonu šesti koní a vychutná si ten pocit.

Zasunul dřevěná vesla do vidlic a tiše vesloval od břehu. Až na šplouchání lopatek a cvakání vesel ve vidlicích panovalo kolem ticho. Hliníkový trup hladce klouzal po černé vodě. Na nové

lodi ho fascinovala ještě jedna věc. Našetřil si peníze a koupil ji od chlápka na Craigslistu za dva tisíce – člun i s přívěsem. Bylo to pravda víc než patnáct set dolarů, které původně nastřádal, a tak mu přispěl otec. Ty peníze bude muset vrátit. Schill si však spočítal, že ušetří, když se vyhne poplatkům za spuštění lodi v místních přístavech, a že si přijde na víc peněz, když naloví víc krabů. Úřad pro ryby a zvěř stanovil limit pěti krabů druhu Dungeness na osobu, ale Schill nehodlal žádné úlovky vracet zpět. Proč by to dělal, když mu jeho kontakty v restauracích platily načerno v hotovosti.

Vesloval směrem k Blakeovu ostrovu, černému pahorku čnícímu z vody, který však zastiňovala přítomnost podstatně větších ostrovů za ním – Bremertonova a Vashonova. Při pohledu na sever vypadal trajekt z Bremertonu šinoucí se na východ k Seattlu jako osvětlený vodní brouk. Schill byl vděčný za mírný vánek, který mu ochlazoval alespoň krk, protože po hrudníku a zádech mu pod záchrannou vestou stékaly potůčky potu.

Několik set metrů od břehu položil vesla do člunu a přesunul se na záď. Na záchrannou vestu si pověsil vypínač, třikrát stiskl gumovou kuličku na palivovém potrubí, aby do motoru napumpoval benzín, nastavil sytič a zatáhl za startovací šňůru. Motor se roztočil, zaprskal a zhasl. Schill se ujistil, že má zařazený neutrální a plyn na kormidelní páce u symbolu želvy, a znovu zatáhl. Motor zabafal a znovu zaprskal. Pak konečně naskočil a běžel.

Podle zákona mohly takhle brzy v sezóně lovit kraby jen indiánské kmeny a pokuta za přistižení byla vysoká, jenže Schill našel na konci loňské sezóny učiněnou zlatou žílu a nyní toužil zjistit, jestli ještě dává. Aby se vyhnul odhalení, nastražil pasti vždy po západu slunce a vytahoval je před východem. Přesto to bylo riskantní. Když jel neosvětlený, hrozilo, že ho smete jiná loď nebo že sám narazí do plovoucího kmene. Obojí by člověku náramně zkazilo den.

Schill trhl kormidlem doprava a příd se prudce zhoupla. Trup se vmžiku zařízl do hladiny a zanechával za sebou vlnu ve tvaru písmene V. *Paráda!*

Když se přiblížil ke své „zlaté žíle“, ubral plyn, zpomalil a hledal na břehu rozštěpený strom, svůj orientační bod. Jakmile ho spatřil, přeřadil motor na neutrál a pátral na hladině po kuželovitém stínu své červenobílé bójky. Nikde ji však neviděl a sevřela ho úzkost; členové kmene si běžně brali věci, které zasahovaly do jejich rybářských práv.

Vytáhl zpod sedadla svítilnu a přejížděl světlem po hladině. Až na třetí pokus bójku spatřil, jak se pohupuje ve vlnách. S úlevou k ní dojel, uchopil kroužek a začal přitahovat volné lano, dokud neucítil váhu krabí klece. Navlékl lano na kladku na konci ramene výložníku – další vychytávka, kterou na své menší laminátové lodi neměl – a pokračoval v přitahování lana, jehož volný konec se mu skládal ve smyčce u nohou.

„Krabí čas,“ zamumlal si pod nos.

Podle váhy klece už uměl docela dobře odhadnout, kolik uloví. Nebylo to samozřejmě spolehlivé; párkrát se mu stalo, že vylovil těžkou klec, jen aby zjistil, že je plná hvězdic, platýsů a okouníků. Tahle klec byla těžší než všechny, které kdy vytáhl, a brzy ho začaly pálit svaly na ramenou. Musel si lano na chvíli uvázat a dopřát rukám odpočinek.

„Sakra,“ zaklel a v žaludku ucítil to známé netrpělivé chvění.

Podrážkami gumových holínek se zapřel o bok trupu, odvázel lano a okamžitě pocítil váhu klece. Loďka se naklonila na pravobok, rameno výložníku kleslo až k vodě. Schill odhadoval, že přitáhl zhruba dvacet metrů lana, takže zbývalo ještě asi šest. Něco se mu však nezdálo; lano nevedlo kolmo dolů, ale táhlo se pod úhlem pětáctýřiceti stupňů, což obvykle znamenalo, že se past tam dole zasekla.

At už to způsobilo cokoli, vynořovalo se to jako první, zatímco klec byla někde pod tím. To jej znepokojilo. Kdyby se lano

zachytilo za velký trs chaluh nebo ztracenou lodní kotvu a on by ho musel odříznout, skončilo by to zničeným lanem a ztracenou klecí. S tučnými maržemi by se mohl rozloučit.

Znovu zabral, teď už ho pálily nejen svaly na ramenou, ale i na pažích a stehnech. Po čele mu do očí stékal pot, musel ho setřást. Konečně se na hladině objevila krabí klec. V šeru se mu zdálo, že vidí obdélníkový tvar. Jeho klec měla tvar osmiúhelníku. Buď se jeho šňůra zamotala do šňůry od pasti nalíčené poblíž, nebo zachytil nějakou ztracenou a zbloudilou klec.

Uvázal lano a opatrně se posunul po lavici člunu. Rameno výložníku se spustilo o dalších patnáct centimetrů. V obavě z převržení člunu opatrně hmátl po šňůře. Uchopil ji a přitáhl klec tak blízko, aby na ni dosáhl. Přidržel ji u sebe. Volnou rukou vyndal baterku a namířil paprsek na obsah.

Zdálo se, že klec je plná, ale čeho?

Viděl chaluhu a mořské hvězdice, ale také několik krabů, kteří tam cupitali a krmili se návnadou.

Pak spatřil ruku.

KAPITOLA 2

Tracy Crosswhiteová zaparkovala svůj Ford F-150 na severní straně ulice Beach Drive SW, stáhla si světlé vlasy do culíku a rychle si je upevnila gumičkou. Culík už nenosila často. Ve svých třiačtyřiceti letech nechtěla být jako jedna z těch žen, které se stále snaží vypadat jako energická třiadvacítka, ale v tuto ranní hodinu se necítila zrovna fit a moc jí nezáleželo na tom, jak vypadá. Sprchu tentokrát vynechala a neobtěžovala se ani s líčením.

Otevřela si na mobilu aplikaci Poznámkový blok a posunula se těsně pod první záznam. Měla tam nadiktovaný čas, kdy jí zavolal Billy Williams, její seržant z oddělení násilných trestných činů seattleské policie. Nyní stiskla tlačítko mikrofonu a řekla: „Čas: 5:45. Zaparkovala jsem na Beach Drive SW poblíž zátoky Cormorant Cove.“

Williams volal zhruba o dvacet minut dříve. Dispečink přijal tísňové volání o mrtvole v Pugetově zálivu a na Tracyině kóji nyní visel smrtihlav – přesněji obrázek lebky se zkříženými hnáty, který detektivové věšeli na kóji přivolaného týmu z oddělení vražd, v tomto případě Tracy a jejího partnera Kinsingtona Rowea.

Williams řekl, že stále shromažďuje fakta, ale že někdo nahlásil nález těla poblíž zátoky Cormorant Cove, která ležela jen několik kilometrů od Tracyina pronajatého domu v Admiral District v západním Seattlu. Na místo činu dorazila dřív než všichni ostatní kromě zasahujících policistů. Jejich opačným směrem obrácené hlídkové vozy stály zaparkované na druhé straně ulice.

Tracy vystoupila z kabiny pick-upu. Usmíval se na ni srpek blednoucího měsíce na bleděmodré obloze. Příjemná časně ranní teplota předznamenávala další den nepříjemného horka. S dosavadními šesti dny, kdy teplota přesáhla dvaatřicet stupňů, se letošní červen mohl stát nejteplejším v historii.

Tracy nadiktovala další poznámku: „Počasí je jasné, bez výrazného větru.“ Na telefonu zkontrolovala meteorologickou aplikaci a dodala: „V západním Seattlu je dvanáct stupňů.“

V sobotu ráno se pláže a vyvýšený chodník brzy začínaly hemžit pejskaři, běžci a rodinami na procházce. Setkání s mrtvolou na pláži by jim pořádně zkazilo začátek víkendu.

Tracy popadla svou kšiltovku s logem policie Seattle, provlékla culík mezerou pro nastavení velikosti a stáhla si kšilt nízko do čela. Pak přišel na řadu opalovací krém s ochranným faktorem 50, který si natřela na paže, krk, hrudník a obličej. Před dvěma měsíci se vyděsila, když si její lékař při rutinní prohlídce všiml změny barvy poblíž klíční kosti. Následná návštěva dermatologa odhalila poškození kůže, ale žádnou rakovinu. Radosti stárnutí – ploché nohy, vrstva břišního tuku a natírání opalovacím krémem před odchodem ven.

Přešla silnici ke třem černobílým vozům – dvěma sedanům a SUV – zaparkovaným před bytovým komplexem Harbor West. Komplex postavený na pilotech a pilířích zaražených hluboko do bahna se rozprostíral nad zálivem a dával nový význam pojmu „bydlení na vodě“. Ne, díky. Jedno větší zemětřesení by mohlo jeden z těch dřevěných trámů zlomit. Na druhou stranu, její dům stál na šedesátimetrovém svahu. Když dáte přednost výhledu před praktičností, je to něco podobného, jako byste si dobrovolně vybírali jed, i když tenhle výhled byl skutečně nádherný. Vashonův a Bainbridgeův ostrov a mnohem menší Blakeův ostrov tvořily malebnou kulisu, která ospravedlňovala přemrštěné ceny nájmu a bytů na Beach Drive SW.

Tři uniformovaní policisté, dva muži a žena, na chodníku sledovali Tracyin příchod zpoza černo-žluté pásky vymezující místo činu. Tracy se neobtěžovala ukázat jim odznak. I bez loga na větrovce a kšiltovce věděla, že po více než dvaceti letech služby získala sebevědomou chůzi a chování policajta.

„Tracy,“ pozdravila ji policistka.

Zůstávala také jedinou ženou na seattleském oddělení vražd a nedávno obdržela svou druhou Medaili za statečnost, kterou prokázala při ostře sledovaném vyšetřování případu sériového vraha známého jako „Kovboj“. Upřímně řečeno, bez téhle pozornosti by se obešla. Tracy a její parťák Kins slyšeli, jak se na policejním ředitelství šušká, že jsou vždycky tím týmem, na který to padne, když má oddělení nějakého neznámého vraha. Narážky, že jim jejich kapitán Johnny Nolasco podstrkuje atraktivní případy, byly naprosto absurdní. Tracy a Nolasco spolu vycházeli hůř než ty ženské v televizních pořadech typu *Paničky kdoví odkud*.

„Katie,“ usmála se Tracy.

Katie Pryorová pracovala na jihozápadním okrsku. Byla jednou z mnoha policistů, které Tracy cvičila ve střelbě, aby složili kvalifikační zkoušku.

„Jak se máte?“ zeptala se Pryorová.

„Potřebovala bych víc spánku,“ odpověděla Tracy. Mezitím si už instinktivně utvářela představu o celé oblasti. Všimla si plážových klád vedoucích k vodě a mladého muže stojícího u hliníkové rybářské lodi vytažené na břeh. Napnuté lano se táhlo dva a půl až tři metry od zádi člunu a pak se nořilo do modrošedé vody. Tracy si v duchu kladla otázku, proč by měl člun ležící na pláži potřebovat kotvu.

„Chápu to správně, že to je ten chlapík, co ohlásil nález těla?“

Pryorová jí pohlédla přes rameno. „Jo. Jmenuje se Kurt Schill.“

Tracy přejížděla pohledem po kamenité pláži poseté vybělenými kládami. „Tak kde to máme?“

Pryorová řekla: „Doprovodím vás.“

Tracy načmárala své jméno na zápisový arch, přikrčila se a protáhla se pod páskou.

Neuniklo jí, že na pláži začínají okounět lidé, a obrátila se na ostatní policisty. „Ať se všichni z pláže přesunou na vyvýšený chodník. Řekněte jim, že pláž bude po většinu dne uzavřená. A zjistěte, jestli někdo něco neviděl nebo o něčem neví.“ Prozkoumala příjezdovou cestu Beach Drive a zahlédla modrý pick-up s přívěsem na loď. „Až je přesunete, zapište si poznávací značky všech aut zaparkovaných podél Beach Drive až k Padesáté šesté avenue a zpátky dolů po Spokane Street.“ Věděla, že tyto tři ulice se protínají a vytvářejí obecný trojúhelník, jehož nejdlejší stranu tvoří Beach Drive SW. Nebylo neobvyklé, že se pachatel vrátil na místo činu a sledoval, jak se vyvíjí vyšetřování.

Přiblížili se k vodě. Po sérii horkých dnů to na pláži dost zaváňelo solí z odpařené vody. Uniformovaný policista se předklonil a zatloukl do písku hůl, zřejmě aby k ní přivázal druhý konec pásky vymezující místo činu. Po jejím natažení mělo vzniknout ohraničení ve tvaru písmene U.

„V pět třicet dva nám volali z dispečinku,“ informovala Pryorová. Její boty se bořily do kamení a vydávaly zvuk připomínající chrastění drobných. „Když jsme přijeli, tady ten na nás čekal u svého člunu.“

„Jak jste říkala, že se jmenuje?“

„Schill. Kurt Schill. Středoškolský student odsud ze západního Seattlu.“

Tracy se zastavila a prohlížela si klády položené rovnoběžně s vodou. „Tohle udělal on?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Pryorová.

„Vypadá to jako provizorní spouštěcí rampa pro loď.“ Tracy pořídila pár fotek mobilem.

„Říkal, že lovil kraby a něco se mu zachytilo na kleci, když ji vytahoval,“ líčila Pryorová.

„Tělo?“ zeptala se Tracy, jen aby se ujistila.

„Další past na kraby.“

„Myslela jsem, že našel tělo, nebo ne?“

„Je si docela jistý, že našel,“ odvětila Pryorová. „Uvnitř klece.“

Tracy přesunula pohled z Pryorové na loď a na napjaté lano za ní. Takže žádná kotva. Na místo činu vyrazila v domnění, že na břehu najde tělo, možná utonulého nebo někoho, kdo měl nehodu při plavbě lodí, což by na oddělení označili za víceméně jasný případ. Jenže pokud se tělo nacházelo uvnitř pasti na kraby, všechno se zatraceně změnilo.

„Viděla jste ho?“

„Tělo?“ Pryorová zavrtěla hlavou. „Voda je moc hluboká. A nejsem si jistá, jestli to chci vidět. Ten kluk říkal, že se mu zdálo, že zpod krabů a hvězdic trčela ruka. Děsivý. Odvesloval s tím sem.“

„Takže je to ruka, nebo celé tělo?“ chtěla vědět Tracy.

„Říkal, že viděl ruku. Ale podle jeho popisu váhy klece to nejspíš bylo celé tělo.“

Tracy si mladíka znovu prohlédla. Dovedla si představit tu hrůzu, když spatřil rozkládající se mrtvolu, jak na ní hoduje mořská havěť.

Následovala Pryorovou až k vodě. Vlny jemně šplouchaly o skály. Důstojník, který vytyčil obvod místa činu, vstal a otřel si pot z čela.

„Děkuji vám za vyznačení obvodu,“ řekla Tracy. „Ale budeme ho potřebovat mnohem větší, až k těm kládám a nahoru k proměně. Požádám o zástěnu, která by bránila výhledu z vlnolamu, a budu potřebovat, abyste ji neprodleně postavili, až ji přivezou. Nepohnuli jste s ničím ani jste se ničeho nedotkli?“

„Všechno zůstalo tak, jak bylo, až na pár kamenů, které jsme použili na zatlučení kúlů,“ odpověděl parťák Pryorové.

„A co přístavní hlídka? Volal jim někdo, aby poslali potápěče?“ zeptala se Tracy.

„Zatím ne,“ odvětila Pryorová. „Usoudili jsme, že bude nejlepší nechat všechno tak, jak je, dokud někdo nepřijde s nějakým plánem.“

Tracy promluvila k jejímu parťákovi: „Zavolejte jim a řekněte, že budeme potřebovat, aby vyznačili obvod místa činu v pobřežní vodě a drželi tak v odstupu všechna plavidla, dokud nezjistíme, s čím máme tu čest.“ Obrátila se na Pryorovou: „Jak se choval ten mládenec z člunu, když jste sem přijeli?“

„Byl dost otřesený. Zmatený. Vyděšený.“

„Co vypověděl?“

Pryorová nahlédla do svých poznámek. „Říkal, že dnes na vodu vyrazil brzy ráno, aby vytáhl klec, kterou měl nalíčenou u Lincolnova parku. Prý ji spustil asi do hloubky pětadvaceti metrů, a když ji vytahoval, připadala mu moc těžká. Jakmile se vynořila na hladinu, uvědomil si, že to není jeho klec.“

„Ne?“ podivila se Tracy.

„Ne. Zřejmě ji zachytil. Tvrdí, že když ji přitáhl blíž, posvítíl si baterkou a uviděl něco, co považoval za lidskou ruku. Vyděsilo ho to k smrti. Pustil klec a její váha mu málem převrátila loď. Podařilo se mu odveslovat zpátky a najet s člunem na břeh, než klec klesla zpátky na dno. Mobilním telefonem pak zavolał tísňovou linku.“

„Co dalšího o něm víme?“

„Právě dokončil druhý ročník na West Seattle High a bydlí na Čtyřicáté třetí ulici. Jeho rodiče jsou na cestě sem.“

„Co dělá dospívající kluk takhle brzy ráno venku?“

Pryorová se usmála. „No jo, že? *Říkal*, že nastražuje pasti dřív, aby nemusel soupeřit s většími loděmi.“

Tracy neunikl její ironický tón. „Vy mu nevěříte?“

Pryorová odpověděla: „Jde o to, že ještě není krabí sezóna – tedy pro nikoho jiného než pro kmeny.“

„Vyznáte se v lovu krabů?“

„S Dalem je taky trochu lovíme. Hlavně proto, abychom mohli vzít holky na loď. Kmeny můžou kraby lovit v podstatě kdykoli.“

Pro všechny ostatní ale sezóna začíná až příští týden, tuším druhého července.“

„Tak co tady ten náš mládenec pohledává?“

„Prý o tom nevěděl. Osobně si myslím, že jen dělá hloupého.“

„Proč?“

Pryorová kývla směrem k hliníkovému člunu. „Tohle je moc pěkná loďka. Chlapík s takovou výbavou bude nejspíš znát pravidla; pokuty mohou být vysoké. Myslím, že se vyplížil dřív, aby si udělal náskok a upytláčil před sezónou pár krabů navíc. Některé místní restaurace za ně slušně platí. Pro podnikavého středoškoláka to není špatný způsob, jak si přijít na nějaké peníze.“

„Až na to, že je to nelegální.“

„Jo, přesně tak,“ potvrdila Pryorová.

„Představte nás,“ vyzvala ji Tracy. „A pak bych ocenila, kdybyste mi udělala pár fotek mobilem. Všeho, co vám bude připadat důležité.“

Společně přistoupily ke Kurtu Schillovi. Tracy nechala Pryorovou, aby ji představila. Ta potom odešla fotit. Schill natáhl ruku a překvapivě silně stiskl tu její. Vypadal sotva dost starý na to, aby se holil. Na čele mu vystupovalo akné.

„Je vám dobře?“ zeptala se Tracy.

Schill přikývl. „Jo.“

„Chcete si sednout?“ ukázala na jednu z klád na pláži.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Prý jste mluvil se strážníkem Pryorovou o tom, co se dnes ráno stalo. Nevadilo by vám, kdybich vám položila pár otázek?“

„Ne.“ Zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Promiňte. Chtěl jsem říct jistě.“

„Dobře, tak pěkně pomalu,“ řekla Tracy. „Kdy jste nalíčil svou past na kraby?“

Svrástil čelo. „Hm. Myslím, že to bylo... Nejsm si úplně jistý.“

„Pane Schille.“ Tracy počkala, až se jí mladík podívá do očí. „Já nejsem z Úřadu pro ryby a zvěř, jasně? Nic z toho mě nezajímá.“

Jen potřebuju, abyste byl upřímný a řekl mi, co přesně jste dělal, a já tak mohla zjistit, jestli jste něco neviděl.“

„Jestli jsem něco neviděl?“

„Vezmeme to od začátku. Nejdřív mi povězte, kdy jste nastražil past.“

„Včera večer. Kolem půl jedenácté.“

„Dobře, takže předpokládám, že byla tma.“

Schill přikývl. „Jo, docela dost.“

V červnu v Seattlu začíná slunce zapadat až po deváté hodině a soumrak může trvat dalších pětácti minut.

„Viděl jste na vodě ještě někoho? Nějaké další lodě?“

„Možná jednu nebo dvě.“

„Lovily kraby?“

„Ne. Jen... byly támhle na vodě. Myslím, že jedna z nich možná chytala na přívlač.“

„Rybařila?“

„Lovila lososy.“

„Na stejném místě, kde jste nalíčil svou past?“

„Ne. Jen jsem je viděl, chápete.“

„Takže nic neobvyklého?“

„Neobvyklého? Jako co?“

„Bylo tam něco, co vás zaujalo? Co vás zarazilo, přimělo podívat se podruhé? Cokoli?“

„Ne, ne, nic takového.“

„V kolik hodin jste se sem dnes ráno vrátil?“

„Kolem čtvrté.“

„Proč pasti líčíte tak pozdě a vytahujete tak brzy?“ zeptala se Tracy, i když tušila, že odpověď zná.

Schill se zamračil. „Abych se k nim dostal dřív, než mě někdo uvidí.“

„Děláte to často?“

Další rozpačitá grimasa. „Tenhle týden párkrát.“

„A ještě jednou, viděl jste nějaké další lodě nebo něco, co by vás přimělo k zamyšlení?“

Schill se před odpovědí na chvíli zarazil. Pak zavrtěl hlavou.

„Ani ne.“

„Můžete mě vzít na místo, kde jste vytahoval tu klec?“

„Teď?“ zeptal se znepokojeně.

„Ne, za chvíli. Přijdou sem potápěči a já bych chtěla, abyste nás zavedl tam, kde jste našel tu klec.“

„Dobře,“ řekl Schill, ale znělo to zdráhavě.

„Je to problém?“ zeptala se Tracy.

„Dneska ráno mám přípravu na maturitu.“

„No, myslím, že dneska budete chybět,“ poznamenala Tracy.

„Aha.“

„Vaši rodiče jsou na cestě?“

„Přijede táta.“

„Dobře, jen chvíli vydržte,“ řekla Tracy. Zamířila k místu, kde Pryorová právě fotila.

Schill zavolal. „Detektive?“

Tracy se otočila. „Ano?“

„Nemyslím si, že by tam dole byla příliš dlouho.“

Přistoupila zpátky k němu. „Myslíte, že je to žena?“

„No, nevím to jistě, ale ta ruka..., ty nehty – byly ještě nalakované.“

Tracy vzala tuto novou informaci v úvahu. „Dobře. Ještě něco?“

„Ne.“

Katie Pryorová zavolala Tracyino jméno a ukázala na cestu.

Na ulici zaparkovala dodávka zpravodajského kanálu KRIX 8 se satelitní anténou na střeše a ze dveří spolujezdce rychle vystoupila lovkyně skandálů Maria Vanpeltová, kterou měli na oddělení násilných trestných činů tak rádi. Vanpeltová, vycházející hvězda místních médií, byla pohledná blondýnka s čichem na senzace, ovšem za zpackané zpravodajství o Kovbojovi dostala pořádně přes prsty. Tracy ji několik měsíců neviděla, takové odloučení ale

vůbec neznamenal, že by vůči ní pookřála. Detektivové z mord-party jí říkali „Manpeltová“ a spekulovali, že jedním z mužů, ze kterých tahá citlivé informace, není nikdo jiný než jejich kapitán Johnny Nolasco.

Tracy zavolala Billymu Williamsovi a řekla mu, aby forenzní tým kromě zástěny přivezl i stan. Ten měli postavit na břehu u vody, aby sloužil jako velitelské centrum a poskytoval dostatečné soukromí. Tušila, že vrtulníky zpravodajských kanálů nebudou daleko za dodávkami. Mohla by usilovat o zavedení bezletové zóny, jenže zpravodajské stanice byly při lovu sólokrapra ochotné zaplatit prostě pokutu. Zatímco Tracy poslouchala Williamse, otočila se zpátky k vodě. Její oči sledovaly lano natažené ze zádi lodi.

Tohle rozhodně nebude snadný případ.

Na pláž zavítal „policejní cirkus“ a spolu s ním i davy lidí. Zvědavci se mačkali podél kovového zábradlí, mezi nimi reportéři a kameramani. Když se k tomu přidalo několik policejních vozidel, dva modrobílé čluny přístavní hlídky, které se staraly o udržení plachetnic a motorových člunů v odstupu, houf policistů v uniformách i civilu a stan, lákadlo bylo příliš velké na to, aby se mu dalo odolat. Dokonce i turisté ignorovali dva z nejikoničtějších výhledů v celém regionu – skvostný obraz hory Rainier dominující jižnímu obzoru a zářivě bílé štukové stěny a červené taškové střechy majáku Alki Point na severu, kde Elliottův záliv a panorama Seattlu tvořily velkolepou scenerii.

Potápěčům se podařilo vytáhnout zamotanou spleť za člunem Kurta Schilla, která se zasekla na dně v hloubce necelých tří metrů. Schillova klec, měřící nějakých šedesát centimetrů v průměru, měla doprovodit jeho člun a auto na policejní zadržovací stanici, aby ji kriminalisté zpracovali a otestovali na otisky prstů a DNA. Větší klec zůstala uvnitř stanu a její obsah byl skutečně hrůzný.

Tělo uvnitř klece patřilo ženě. Byla nahá, její napuchlá kůže měla barvu a konzistenci masa z ušně: bílošedá, gumovitá

a protkaná mapou fialových čar. Člověk viděl, kde všude už hodovala mořská havěť. S tímto děsivým obrazem ostře kontrastovaly jasně modré nehty. Vypadaly jako namalované nehtíky na ruce porcelánové panenky, po letech používání odřené a poškrábané.

Uvnitř stanu pokračovala debata o tom, jak tělo převézt do kanceláře soudního lékaře na Jefferson Street v centru Seattlu. Přestože Tracy jako vrchní detektiv velela na místě činu, její pravomoci se nevztahovaly na tělo. To bylo v gesci soudního lékaře a soudní lékař okresu King County Stuart Funk uměl být v této věci náležitě přísný. Rozhodl se tělo z klece nevyndat, aby nenařušil případné důkazy. Problém spočíval v tom, že si nikdo nebyl jistý, zda se klec vejde do zadního prostoru modré dodávky soudního lékaře, a všichni se chtěli vyhnout tomu, aby ji museli před zraky davu převrátit na bok. Funk si nechal z auta přinést metr.

Tracy zatím čekala před stanem spolu s Kinsem, Billym Williamsem a také s Vicem Fazziem a Delmem Castiglianem, dalšími dvěma členy týmu A z oddělení násilných trestných činů připravenými zapojit se do vyšetřování vraždy. Ve volných kalhotách, sportovních sakách a mokasínech vypadali Faz a Del spíše jako nájemní vrazi z New Jersey, kteří se neúspěšně snaží splynout s davem na Cocoa Beach. Prokuratura okresu King County poslala také Ricka Cerrabonea, staršího prokurátora z projektu Nejnebezpečnější pachatel – zkratkou označovaného jako MDOP. Tracy s Cerrabonem pracovala už na několika vraždách, na tomto velmi neobvyklém místě činu však neměl mnoho na práci. Důkazy budou zřejmě omezené. Slaná voda jistě zničila otisky prstů a stopy DNA na kleci, a protože klec byla ponořená v hloubce pětadvaceti metrů, nemělo valný smysl prohledávat pláž a pátrat po dalších důkazech.

„Nemůžeme vědět ani to, kudy se sem ta loď dostala,“ vysvětlila Tracy ostatním. „Na téhle straně pláže je několik spouštěcích ramp a za mysem máte rampu Dona Armeniho. Za předpokladu, že vůbec nějakou rampu použili. Přinejmenším Schill ji nepoužil.“

„Pachatel nebo pachatelé mohli připlout odkudkoli, od ostrovů San Juan až po Olympii,“ podotkl Faz svým nezaměnitelným newjersejským přízvukem a znělo to, jako by ho škrábalo v krku. Střídavě si otíral čelo a zátylek kapesníkem.

„To si nemyslím,“ namítla Tracy. „Pachatel musel tělo hodit do hlubší vody, dál od břehu. Mám podezření, že se to stalo právě tady, protože to pro něj bylo výhodné – vrah tuhle oblast buď zná, nebo nemusel cestovat daleko.“

„Máte nějakou představu, kdy ji vyhodil?“ zeptal se Del.

„Funk to předběžně odhaduje na maximálně pár dní; ruce jsou oteklé jen velmi málo a vnější vrstva kůže zůstává neporušená.“

„Pořád to bude jako hledat jehlu v kupce sena,“ poznamenal Faz.

„Možná,“ řekl Del, „ale mně spíš pořád nějak nehraje, že by ten kluk zahákl klec náhodou.“

„Snad si nemyslíš, že to udělal?“ obrátila se k němu Tracy.

„Jen říkám, že je to sakramentská náhoda,“ zdůraznil Del.

„Vsadím se, že kraby v nejbližší době jíst nebude,“ prohodil Faz.

Tracy se ujistila, že v blízkosti nestojí žádná hlídka. Nové předpisy policistům přikazovaly nosit tělesné kamery, což znamenalo, že si všichni museli dávat větší pozor na to, co říkají, i na výraz tváře. Detektivové, kteří se na místě činu smáli, mohli být snadno špatně pochopeni. Široká veřejnost nechápala, že šibeniční humor je často obranný mechanismus, který detektivové používají, aby mohli dělat svou práci a nezvraceli při tom. Pokud šlo o kontrolu policejního chování, mobilní telefony všechno ještě zhoršily. Teď byl každý náhodný kolemjdoucí amatérský kameraman.

Williams ukázal na dvě budovy nejbližší k přístupu na pláž. „Obejdeme ty baráky a místní přístaviště. Třeba někdo něco viděl.“

„Bylo by jednodušší, kdybychom si oběť nejdřív pořádně vyfotili,“ navrhl Faz. „Uvidí se, jestli ji někdo pozná.“

„Nejste trochu hrr?“ zeptal se Kins. „Třeba budeme mít štěstí a v systému budou její otisky. Mohla by to být šlapka nebo feťačka.“

„Pochybuj, že by se vrah obtěžoval zajít až takhle daleko, aby se zbavil těla, kdyby šlo o šlapku nebo feťačku,“ odpověděla Tracy.

„No, jestli to *není* šlapka nebo feťačka, tak by ji měl někdo nahlásit jako pohřešovanou,“ řekl Kins.

„Takhle to dělají mafiáni v mém rodném městě,“ pousmál se Faz. „Jedno klepnutí do zátylku a spíš mezi rybama.“

„Možná máte pravdu,“ vzdychl Kins. Podíval se na Williamse. „Jen říkám, že bychom si mohli pošetrřit nohy.“

Williams zavrtěl hlavou. „Vyptejme se lidí raději hned, dokud je všechno čerstvé. A krom toho, jestli byla zastřelena, znamená to, že někde máme další místo činu.“

„A objevit ho by mohlo být asi tak stejně snadné jako určit, odkud ta loď připlula,“ ušklíbl se Kins.

Ze stanu vyšel Funk, jenž pro jednu nepřípomínal roztržitého profesora. Nedávný sestřih zkrotil jeho stříbrné vlasy, které často budily dojem, jako by nevladl hřeben. A sluneční brýle, jež si teď nasadil, byly mnohem módnější než obvyklé „okuláry“ se stříbrnými obroučkami, příliš velké na jeho úzkou hlavu.

„Klec se nám do dodávky vejde,“ oznámil. „Zavezu ji do kanceláře, ale dneska se k tomu už nedostanu.“

„Nějaké tetování nebo piercing?“ zeptala se Tracy.

„Při zběžné prohlídce jsem si ničeho nevšiml,“ odvětil Funk.

„A co vpichy po stříkačce?“ zajímal se Kins.

Funk zavrtěl hlavou. „To samý, nevím.“

„Jak dlouho odhaduješ, že tam dole byla, doktore?“ zeptal se Faz.

„Dva až tři dny,“ odpověděl Funk. „Víc ne.“

„Chtělo by to zachovat krabí klec co nejvíc nedotčenou,“ řekla Tracy. „Možná, že něco na ní napoví, odkud pochází.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Funk.

„Zavolejte nám, až se k ní dostanete,“ křikla za ním Tracy.

Po Funkově odchodu se Williams obrátil na Dela a Faze. „Začněte obcházet domy v okolí.“ Tracy a Kins se s přístavní hlídkou měli vydat na místo, kde Schill našel past. „Sejdeme se v centru později odpoledne.“

Když se spolu blížili k čekajícímu člunu, Kins se zeptal: „Máš opalovací krém?“ Tracy mu podala tubu. Stříkl si krém do dlaně a nanesl si ho na zátylek. „Dokázal bych vymyslet i horší způsoby, jak strávit sobotní odpoledne.“

„Vsaď se, že naše bezejmenná by tě vyvedla z omylu,“ řekla Tracy.

Tracy a Kins se po zbytek odpoledne pekli na slunci. Teplota dosahovala dvaatřiceti stupňů, ale na vodě bylo ještě větší horko a vzduch se ani nehnu. Když je Schill vzal ke své „zlaté žíle“, rychle vyšlo najevo několik problémů. Vzhledem k silnému proudu a délce lana, jež přesahovala dvacet pět metrů, nemohl Schill přesně určit, kde zachytil větší klec pro komerční rybolov, a dokonce ani to, kde přesně jeho vlastní klec spočinula na dně zálivu. To značně zvětšilo oblast pátrání. Voda byla navíc v této hloubce tmavá a kalná, což omezovalo viditelnost na maximálně pár decimetrů. Potápěči prohledali oblast v rozumném dosahu, ale nepodařilo se jim najít zbraň ani nic, co by alespoň zdánlivě souviselo se ženou v pasti. Nepřekvapilo je to. Vrah měl očividně v úmyslu, aby se tělo nikdy nenašlo.

Když se Tracy dostala z výhně na vodě, chtěla jet co nejrychleji domů a skočit do studené sprchy, to ale muselo počkat. S Kinsem se vrátili na policejní ředitelství v centru města, kde na ně v konferenční místnosti už čekali Faz, Del a Billy Williams. Faz jim oznámil, že jejich obchůzka bytových domů a apartmánů, stejně jako přístavišť, nepřinesla nic významného.

„Bylo by lepší, kdybychom měli fotografii,“ zdůraznil znovu.

Hned po vystoupení z lodi volala Tracy Funkovi. V jeho kanceláři mezitím vytáhli neznámou z klece, Funk však pokládal za nepravděpodobné, že při pitvě získají použitelnou fotografii. Kreslír by možná dokázal vyplnit důležitá prázdná místa, kde se mořská havěť živila masem, ale momentálně by Faz a Del s podobiznou nepochodili. Kdyby totiž pitevní snímek neznámé oběti ukázali nájemníkům z domů poblíž pláže nebo majitelům lodí v přístavištích, získali by nanejvýš spoustu zvratků.

KAPITOLA 3

Hned v pondělí ráno se Tracy setkala s Kinsem v budově soudního lékaře na Deváté a Jeffersonově ulici, přímo naproti zdravotnickému středisku Harborview. Čtrnáctipodlažní budova z tónovaného skla a se spoustou přirozeného osvětlení se vůbec nepodobala betonové hrobce, kde kdysi soudní lékař pracoval. Zatímco zbytek objektu byl jaksepatří vyparáděný, pitevna, kde Funk a jeho tým ohledávali a rozřezávali těla obětí, se moc přikrášlit nedala. Studená a sterilní místnost obsahovala jen samé stoly a umyvadla z nerezové oceli, s odtoky a sifony osvětlenými jasnými zářivkami.

Nahé tělo neznámé ženy leželo na stole nejbliže ke dveřím. S gelovou podložkou pod zády měla vystrčený hrudník a spuštěné ruce, což Funkovi usnadňovalo práci. Za normálních okolností by se někde poblíž povaloval i pytel na mrtvoly, ale vzhledem k povaze zločinu a neobvyklému místu nálezu těla to nebyl tento případ.

V tuto chvíli byla neznámá méně lidskou bytostí a více důkazem, něčím, co je třeba rozpitvat a zpracovat. Neosobní povaha pitev zůstávala drsnou a krutou realitou, kterou Tracy ještě nedokázala plně přijmout, a to ani po devíti letech práce na násilných zločinech. Vycházelo to z vědomí, že kosti její sestry, vyzvednuté z hrobu v horách nad jejím rodným městem dvacet let po Sáříně zmizení, byly kdysi vyskládány na podobném stole – jako fosilní nález z archeologických vykopávek. Tracy si přísahala, že nikdy

nezapomene, že tělo na stole kdysi bylo živou, dýchající lidskou bytostí.

Posadila se na pojízdnou stoličku, aby Funkovi nepřekážela. Kins stál vedle ní a oba sledovali a poslouchali, jak patolog s navičenou přesností diktuje každý krok a dokumentuje svá zjištění množstvím fotografií. Nejprve neznámou zvážil a změřil – měřila přibližně metr sedmdesát, i když to nešlo určit zcela přesně, protože s tělem někdo manipuloval, aby se vešlo do pasti na kraby, a vážila zhruba 61 kilogramů. Odebral stěry z pochvy a konečníku, aby zjistil, nebo vyloučil přítomnost spermatu. Hledal rovněž případné petechie – bodové, kulaté krevní skvrny na kůži svědčící o udušení –, ačkoli příčina smrti byla na první pohled zřejmá. Neznámá byla střelena do týlu. Vrah pravděpodobně použil pistoli ráže 9 mm – ne že by na zbrani v tuto chvíli záleželo. Bez projektilu, který prošel lebkou, nemohli potvrdit, o jakou konkrétní zbraň se jednalo. Vražednou zbraň dost možná nikdy nenajdou.

Vnější ohledání neodhalilo žádné šperky, ačkoli ušní lalůčky byly propíchnuté, což jen potvrdilo Tracyino podezření, že vrah tělo obnažil a mohl sundat právě i náušnice. Funk nenašel žádné tetování ani jiné poznávací znaky, ani stopy po vpiších či jiné známky toho, že by dotyčná byla narkomanka. Odebral otisky prstů, jež prověřil v databázi AFIS, ale pokud žena v minulosti nebyla odsouzena za trestný čin, nesloužila v armádě nebo nepracovala v zaměstnání, které vyžaduje snímání otisků prstů, systém ji identifikovat nemohl. Odebral také vzorky krve a slin k analýze DNA, ale s podobným výsledkem – pokud se ženina DNA nena- cházela v příslušné databázi CODIS, o shodě nemohlo být řeči.

Funk se připravoval na rentgenování těla.

„Jsi v pořádku?“ otočil se Kins k Tracy.

Podívala se na něj z pojízdné stoličky. „Cože?“

„Máš ten svůj pohled v očích... A jsi zamlklá. Příliš zamlklá.“

Po osmi letech společné práce se zdokonalili ve čtení nálad toho

druhého. „Nedělej z toho nic osobnějšího, než jaký to je, Tracy. Tohle svinstvo je už tak dost těžký.“

„Nesnažím se to brát osobně, Kinsi.“

„Vím, že se nesnažíš,“ odvětil. Plně si uvědomoval, co se stalo její sestře, a znal i Tracyinu nutkavou potřebu dopadnout pachatele, pokud šlo o vrahy mladých žen.

„Někdy ale nemůžeš změnit fakta.“

„To ne, ale můžeš změnit způsob, jakým na ně reaguješ,“ zdůraznil.

„Možná,“ připustila. Nechtěla, aby to znělo defenzivně. „Jen by mě zajímalo, kdo vychová člověka, který někoho střílí zezadu do hlavy a nacpe jeho tělo do klece na kraby jako návnadu?“

Kins si povzdechl. Podobné rozhovory vedli často. „Přemýšlej o tom z pohledu rodičů. Jakkoli by bylo hrozný slyšet, že se to *stalo* tvému dítěti, nedokážu si představit ani to, že by mi někdo řekl, že jsem vychoval dítě schopný *spáchat* něco takového.“

„Zdá se, že je to čím dál horší, že?“ řekla Tracy. „Lidi vůbec nerespektují hranice ostatních. Vloupat se někomu do auta nebo do domu, z toho si vůbec nic nedělají. Četl jsi loni v prosinci články o těch lumpech, kteří kradli vánoční dárky z verand a brali ozdoby na trávnících?“

„Jo, to jsem viděl.“

„Kdo ty lidi sakra vychovává, aby si mysleli, že je to v pořádku?“

„Nevím,“ připustil Kins. „Když je na tom ekonomika zle, lidi jsou zoufalí.“

„To je blbost,“ oponovala mu. „Je spousta fakt chudých, které by nikdy nenapadlo dělat takové věci.“ Podívala se na tělo na stole.

Dál sledovali Funka při práci. „Co si myslíš o Schillovi?“ zeptal se po chvíli Kins.

„Faz s Delem nejspíš mají pravdu – v dohledné době si na pytláčení nechá zajít chuť.“

„Myslel jsem to, co říkal Del – že je až moc velká náhoda, že Schill zachytil tu klec.“

Tracy zaslechla v Kinsově tónu pochybnosti nebo přinejmenším skepsi. „Nemyslím, že by ten kluk byl něčeho takového schopen.“

„Jen říkám, že ho ještě nevyklučujeme jako podezřelého.“

„Dobře, nevyklučujeme ho, ale proč by volal na tísňovou linku, kdyby v tom byl nějak zapletený?“

Kins pokrčil rameny. „Možná dostal strach. Třeba ji zabil, ale podělal se a nedokázal to dotáhnout do konce. Tak si vymyslel jinou historku. ‚Zachytil jsem klec.‘“

„Vypadal fakt otřeseně.“

„To ještě neznamená, že ji nezabil.“

„Ne, to ne.“

„Já říkám, ať se Del s Fazem poptají, jestli se v jeho okolí neztratily nějaké kočky nebo jestli na internetu nehledá morbidní stránky o vraždách.“

„No, já nevím,“ vzdychla.

„Už se to stalo,“ pronesl Kins.

„Cože?“

„Někdo našel tělo v pasti na kraby. Před dvěma lety našel jeden rybář na pobřeží u Westportu v krabí kleci lebku.“

„To byla jeho klec, toho rybáře,“ řekla Tracy, když si na ten příběh vzpomněla.

„Nikdy jsem už ale neslyšel, jak se tam ta lebka dostala. A pak našli to tělo v pasti dole v okrese Pierce, poblíž Andersonova ostrova.“

„Nenašli ho. Přítel se přiznal a dovedl je k němu.“

„Přesně tak,“ přikývl Kins.

„Detektivové?“ Funk odstoupil od stolu a sundal si roušku. Měl na sobě kompletní chirurgickou výstroj včetně ochranných brýlí.

Tracy a Kins si předtím také nasadili chirurgické roušky, aby si zakryli ústa a nosy, ale proti zápachu to příliš nepomohlo.

Funk se přesunul k počítači na vedlejším stole. Ten zobrazoval sérii rentgenových snímků ženského těla. Pomocí myši se jimi Funk proklikával, dokud nenašel ty, které chtěl. „Tady. Vidíte?“

Ukázal na ženin obličej. „Měla implantáty na bradě a lícních kostech. Také si nechala upravit nos.“

„Plastická operace?“ zeptala se Tracy.

„Ne taková, jakou máte na mysli,“ opravil ji Funk. „Tohle je změna struktury obličeje.“

„Někdo se snažil změnit svůj vzhled,“ usoudila Tracy.

„A docela nedávno. Řekl bych, že asi tak před měsícem, maximálně před dvěma. A nedávno si obarvila vlasy na tmavší odstín.“ Funk se otočil zpátky k tělu. „Její přirozená barva je světle hnědá.“

Tracy a Kins z jednoho předchozího vyšetřování věděli, že implantáty obsahují sériové číslo. Plastičtí chirurgové měli povinnost zapisovat sériová čísla do karet pacientů a v případě problému s implantátem poskytovat tyto informace výrobci.

„Vypadá to, že kresliře můžeme zrušit,“ konstatoval Kins. „Teď už víme, jak zjistit totožnost naší neznámé.“

Kins a Tracy se vrátili na policejní ředitelství. Kins na počítači rychle dohledal, že sériová čísla patří floridskému výrobcí Silitone. Pracovník společnosti Silitone si informace převzal a do hodiny zavolal zpět. Implantáty byly odeslány doktoru Yee Wuovi do Rentonu ve státě Washington. Město leželo na jižním cípu Washingtonského jezera, asi dvacet minut jízdy z centra Seattlu.

Kins zavolal na kliniku doktora Wu. Zaměstnankyně ho standardně napomenula ohledně zákonů o nakládání se zdravotními informacemi a ochraně soukromí pacientů. Přestala brebentit, teprve když Kins řekl, že je detektivem z oddělení vražd a vyšetřuje potenciální zločin. Zmíněné zákony platily i po smrti pacienta, ale Kinse a Tracy nezajímala soukromá anamnéza neznámé – aspoň zatím ne. Chtěli jen vědět, kdo to je.

Odjeli do Rentonu. Soudě podle vnějšího vzhledu jednopodlažní budovy se štukovou omítkou by si Tracy od doktora Wu nenechala udělat ani nehty, natož mu dovolit operovat obličej. Podle jeho webových stránek ovšem studoval na univerzitě

v Hongkongu, absolvoval stáž v oboru plastické chirurgie na Kalifornské univerzitě v Los Angeles a získal certifikát od Americké společnosti plastických chirurgů.

„Reference o něm hovoří jako o největším sochaři od dob Michelangela,“ řekla Tracy.

„A samozřejmě víme, že když je to na internetu, musí to být pravda,“ dodal Kins a zajel na parkovací místo.

Vystoupili z auta za zvuku tryskového motoru letounu startujícího z nedalekého Boeingova letiště a zamířili ke skleněným dveřím. Výzdoba interiéru působila výrazně asijským dojmem a asijského původu byla i většina pacientů sedících v hale. Drobná Asiatka v modrém zdravotnickém úboru se představila jako asistentka doktora Wu a řekla, že doktor za nimi brzy přijde.

„To už jsem slyšel,“ zabručel Kins, když se odebrali na místo v čekárně. „Dovedeš si představit, že by tihle chlápci museli dodržovat jízdní řád řidiče autobusu? Doprava by zkolabovala.“

Tracy mu podala čínský časopis ze stolku. „Aspoň nebudeš muset číst půl roku starý výtisk *Time*.“

Asistentka lékaře se objevila za deset minut. Nevyštěkla jejich jména, jen nenápadně naznačila, že je doktor Wu přijme.

Kins odložil časopis. „A to jsem se zrovna dostal k zajímavé části.“

Doktor Wu stál za svým stolem, když Tracy s Kinsem vstoupili do jeho stísněné kanceláře. Byl malé postavy, měřil ani ne metr šedesát, na nose měl velké brýle se stříbrnými obroučkami a bílý plášť si oblékl přes modrou košili. Tu doplňovala vínově rudá pletená kravata, jejíž konec si zastrčil za opasek kalhot.

„Děkujeme, že jste nás přijal,“ řekla Tracy.

Wuovy ruce byly jemné a drobné jako ruce malého chlapce. Po představení se posadil a otevřel složku, jež už ležela na stole. „Čísla implantátů, která jste poskytl mé asistentce, odpovídají pacientce Lynn Coře Hoffové,“ pronesl se silným čínským přízvukem.

Neznámá měla jméno. Tak jednoduché to bylo.

„Co nám o ní můžete říct?“ zeptala se Tracy.

Pokud měl Wu obavy z porušení zákonů, nevyjádřil je. Palcem si přitiskl brýle ke kořeni nosu. „Slečně Hoffové je dvacet čtyři let, měří metr šedesát osm a váží šedesát kilogramů. Běloška. Nechala si ztenčit nos, voperovat implantát do brady a dva implantáty do lícních kostí.“

„Kdy se to stalo?“ chtěla vědět Tracy.

„Třetího června.“

„Takže nedávno,“ řekl Kins.

„Ano,“ potvrdil Wu.

„Pracoval jste se slečnou Hoffovou už někdy dříve?“ zeptala se Tracy.

„Ne.“

„Řekla, proč tu operaci chce?“ pokračovala Tracy.

Wu zvedl oči, jako by otázce nerozuměl. Brýle mu mezitím sklouzly ke špičce nosu. „Proč?“

„Proč si nechala udělat rekonstrukční operaci?“ upřesnila svůj dotaz Tracy.

„Mnoho žen podstupuje rekonstrukční operace,“ odpověděl Wu, jako by změna obličeje byla každodenní záležitostí. Znovu si palcem přitiskl brýle ke kořeni.

„Rozumím,“ řekla Tracy. „Ale tohle mi připadá invazivnější než běžná plastická operace.“

„Ženy“ – Wu se podíval na Kinse – „i muži se nechávají ope-rovat z mnoha důvodů.“

„Takže neřekla proč?“ vložil se do hovoru Kins.

„Neřekla.“

„Poskytla vám své lékařské záznamy?“ zeptala se Tracy.

Wu rozeplnul mosazné hroty v horní části složky a vyjmul její obsah. Podal Tracy několikastránkovou dokumentaci, kterou si rozdělila s Kinsem. Na první stránce byl perem vyplněný registrační formulář pacienta. Kins opsal datum narození a číslo sociálního pojištění Lynn Hoffové a také adresu, zřejmě šlo o byt

v Rentonu. Hoffová jinak uvedla pouze číslo mobilního telefonu, ovšem nikoli kontaktní osobu pro případ nouze ani nikoho, komu by mohly být sděleny její zdravotní údaje.

Druhá stránka byla zdravotním dotazníkem pro pacienty. Hoffová zaškrtnula „Ne“ u všech otázek, neuvedla tudíž žádnou předchozí anamnézu ani operaci a žádné užívané léky. Pokud šlo o rodinnou anamnézu, zakroužkovala „Ne“ u otázky, zda dosud žijí její rodiče, a nezmínila žádné sourozence.

Tracy odložila formuláře. „Máte její fotografie před a po?“ zeptala se.

Wu se na své kancelářské židli napřímil. „Ne.“

Tracy pohlédla na Kinse, než se znovu obrátila k Wuovi. „Vy nemáte žádné fotografie?“ podivila se. Ani se nesnažila skrývat svou nedůvěru.

„Ne,“ odpověděl Wu znovu, tentokrát téměř neslyšitelným hlasem.

„Doktore Wu, nebylo by normální mít fotografie pacienta před operací a po operaci, jako je tato?“

„Ano,“ řekl. „To je běžný postup.“

„Tak proč žádné nemáte?“

„Slečna Hoffová si po operaci všechny fotografie vyžádala.“

„Chtěla ty fotky, které jste jí udělal?“

„Ano.“

„A vy jste jí je dal.“

„Podepsala zřeknutí se práva,“ řekl Wu. Naklonil se dopředu, zašátral ve složce a podal Tracy dvoustránkový dokument. Bylo to jednoduché zproštění odpovědnosti. Lynn Hoffová potvrdila, že obdržela všechny fotografie, jimiž disponoval doktor Wu. Výměnou za to souhlasila s tím, že se vzdává práva vznášet jakékoli nároky vůči dr. Wuovi z jakéhokoli důvodu nebo za jakýchkoli okolností.

„Nechal jste si to sepsat od právníka?“ zeptal se Kins.

„Ano,“ potvrdil Wu.

„Takže je to neobvyklé,“ prohlásil Kins.

„Ano,“ souhlasil Wu.

„Řekla slečna Hoffová, proč chce ty fotografie vlastnit?“ zajímala se Tracy.

Wu zavrtěl hlavou. „Neřekla.“

Tracy tušila, že Wu spekoval o tom, proč Lynn Hoffová chtěla zpět své fotografie, a pravděpodobně došel ke stejným závěrům jako ona – že možná nevědomky operoval uprchlíka před spravedlností nebo někoho, kdo utíká před nepřáteli.

„Vrátila se slečna Hoffová na další ošetření?“ zajímala se Tracy.

„Ne,“ řekl Wu.

„A ještě jednou, bylo to neobvyklé?“

„Ano.“

„Domluvila si nějaké další schůzky?“

„Byla domluvena návštěva, ale na termín se nedostavila.“

„Volali jí vaši zaměstnanci, aby zjistili, proč nepřišla?“

„Poskytnuté číslo už nebylo funkční,“ odpověděl Wu.

„Kde operace proběhla?“ zeptala se Tracy.

„Tady,“ řekl Wu. „Máme akreditované operační sály. Pomáhá to udržet náklady na přijatelné úrovni.“

„Kolik něco takového stojí?“ zeptal se Kins.

Wu nahlédl do své složky. „Šest tisíc tři sta dvanáct dolarů.“

Tracy si předtím na recepci všimla cedulky, že Wu přijímá karty Visa a MasterCard. „Jak platila? Předpokládám, že z pojištění se takový zákrok nehradí.“

„Žádné pojištění,“ přisvědčil Wu. „Ne v případě operace na žádost pacienta. Slečna Hoffová platila hotově.“ Podal Tracy účtenku.

Kins se podíval na Tracy a ta hned věděla, že placení v hotovosti považuje za další důkaz, že Lynn Hoffová byla prostitutka. V duchu si poznamenala, aby Del a Faz zavolali do rentonských bank a zjistili, zda u nich Hoffová nemá nějaké účty.

„Jak se slečna Hoffová dostala po operaci domů?“ zeptala se Tracy. „Předpokládám, že nemohla řídit.“

„Podle poznámky ve spisu využila službu drink and drive.“

„A co domácí péče po operaci?“ chtěl vědět Kins. „Musel by se o ni někdo starat, ne?“

Wu pokrčil rameny. „Nevím.“

„Vy jste se jí nezeptal?“ Tracy se rozhodla trochu na něj zatlačit.

„Ne.“

„Nepřišlo vám to všechno divné, pane doktore?“

„Přišlo,“ odpověděl.

„Ale nikomu jste to nenahlásil?“

„Co nahlásit? Komu?“ Wu na ni pohlédl s nečitelným výrazem člověka, který se už poradil s právníkem a ví, že neudělal nic špatného. „Povinností jsem vázán vůči pacientovi.“

„To je pravda,“ řekl Kins, „ale vaše pacientka skončila na dně Pugetova zálivu a naší povinností je zjistit, kdo a proč ji tam dostal.“

KAPITOLA 4

14. DUBNA 2016
PORTLAND, OREGON

Budu se vdávat.

To jsou možná poslední slova, o kterých jsem si myslela, že je někdy řeknu nahlas – ale je to tak. Stojím ve vstupní hale soudu okresu Multnomah v centru Portlandu a mám na sobě – představte si – bílé šaty. Šokující není to, že jsou bílé – každá holka si vezme bílou, bez ohledu na... , však víte. Šokující je, že na sobě vůbec mám nějaké šaty. Než jsem si koupila tyhle, žádné jsem neměla. Nikdy jsem do práce nenosila nic jiného než kalhoty, obvykle modré džíny. Koneckonců je to Portland, což si mnozí překládají jako „ležérní město“. Lidé tady chodí do práce v elastácích. Ne, to vážně není vtip. Jeden z pojišťovacích likvidátorů v naší kanceláři jezdí do práce na kole a rád se promenáduje v upnutých šortkách a ukazuje své namakané tělo, na které musí být velmi pyšný, protože to dělá opravdu často. Přijde ke mně do kóje a vyptává se mě na nějaké nesmysly, aby mě namíchnul. Jo, to bude ono. Kdybych si mohla vymýt oči dezinfekcí, udělala bych to.

Ale to už odbočuji.

Takže pusťte hudbu... „Jdu k oltáři a jsem...“

Až na to, že já k oltáři nejdu – nejdu ostatně ani do kostela. Ve čtvrtek odpoledne v 15:00 jdu před smírčího soudce. Chtěla jsem počkat na víkend, ale svatba ve všední den ušetří pětatřicet dolarů